

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 roku, Sąd Rejonowy w Pabianicach:

1. zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz E. K. kwotę 5.662,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. ustalił, iż strony po połowie ponoszą koszty procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 2 wyroku w części, w jakiej Sąd I instancji oddalił powództwo oraz w zakresie pkt 3 wyroku.

Kwestionowanemu rozstrzygnięciu apelująca zarzuciła naruszenie prawa materialnego, w szczególności:

1. art. 65 k.c. w związku z treścią dobrowolnej umowy AC, poprzez dokonanie jej niewłaściwej interpretacji, polegającej na przyjęciu, iż powódce nie przysługuje prawo do uzyskania odszkodowania w oparciu o wariant serwisowy przy niedostarczeniu faktur za naprawę;
2. art. 805 § 1 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, przejawiające się tym, że ustalenie wysokości odszkodowania za naprawę pojazdu powódki powinno nastąpić na podstawie wariantu optymalnego, bowiem powódka nie przedstawiła faktur za naprawę pojazdu, podczas gdy ustalenie wysokości odszkodowania za naprawę przedmiotowego pojazdu powinno nastąpić na podstawie wariantu serwisowego;
3. art. 385¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo tego, że §17 pkt 7 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, stanowiących integralną część zawartej polisy, stanowi klauzulę abuzywną, gdyż postanowienie to nie było indywidualnie konsultowane przez powódkę, a kształtuje jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, a nadto zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym, pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się bezzasadna.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, że w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz w sposób właściwy rozważył materiał dowodowy. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Przechodząc do analizy zawartych w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności podnieść trzeba, iż nietrafne są zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 65 k.c. oraz art. 805 § 1 k.c., sprowadzające się do twierdzenia, że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy przyjął, iż powódce nie przysługuje prawo do uzyskania odszkodowania w oparciu o wariant serwisowy przy niedostarczeniu faktur za naprawę pojazdu.

Jak stanowi § 17 ust. 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia (...), zawartej przez strony, jeśli ubezpieczony przedstawi rachunki i faktury VAT, dotyczące robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów, wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 2-4 i sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu;
- 3) cen części zamiennych ustalonych stosownie do ust. 3 i 4;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT.

Z kolei zgodnie z brzmieniem § 17 ust. 7 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), w razie nieprzedstawienia rachunków lub faktur VAT, o których mowa w ust. 5, (...) wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub osoby, o której mowa w § 3 pkt 34 lit. a (tj. osoby uprawnionej do korzystania z pojazdu);
- 3) cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT, ustalonych w wariantcie optymalnym;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT.

Z przytoczonych wyżej postanowień w sposób jednoznaczny wynika, że w sytuacji, gdy powódka nie dostarczyła faktur za naprawę uszkodzonego samochodu, odszkodowanie w oparciu o wariant serwisowy jej nie przysługiwało.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 385¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy postanowienie, zawarte w § 17 pkt 7 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, stanowi klauzulę abuzywną.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, z tym wszakże zastrzeżeniem, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że „główne świadczenia stron” oznaczają takie świadczenia, które charakteryzują, definiują i typizują umowę, a bez których nie doszłoby do jej zawarcia. (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 marca 2017 roku, IV CSK 285/16, czy Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 16 lutego 2017 roku, sygn. akt I ACa 1585/16)

Nie może budzić wątpliwości, że nałożony na pozwanego jako ubezpieczyciela obowiązek wypłaty odszkodowania, wynikający z zawartej z ubezpieczającym (tj. z powódką) umowy ubezpieczenia, stanowi główne świadczenie pozwanego.

W ocenie Sądu odwoławczego, § 17 ust. 3 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia jasno wskazuje, na czym polega ustalenie kosztów naprawy pojazdu w wariantcie serwisowym (ceny części oryginalnych serwisowych) i w wariantcie optymalnym (ceny części o najniższej wartości spośród określonych w oparciu o zasady zawarte w systemie E., A. lub

DAT cen części należących do trzech kategorii: części porównywalnej jakości, części oryginalnych i części oryginalnych serwisowych pomniejszonych o ustalony procent, którego wielkość zależna jest od czasu eksploatacji pojazdu, jak również o najniższej wartości spośród cen części należących do tej samej kategorii, ale pochodzących od różnych producentów). P. do różnorodnych interpretacji nie pozostawia również postanowienie umowne, z którego wynika, że warunkiem wypłaty ubezpieczonemu, który zawarł umowę w wariantcie serwisowym, odszkodowania według zasad przewidzianych dla tego wariantu, jest przedstawienie związanych z naprawą faktur i rachunków, zaś w przypadku niewypełnienia tego warunku, odszkodowanie jest wypłacane według zasad obowiązujących w wariantcie optymalnym.

Wobec powyższego, nie można mówić o sformułowaniu zasad wypłaty odszkodowania w sposób niejednoznaczny. W konsekwencji, na gruncie sprawy, będącej przedmiotem analizy, art. 385¹ k.c. nie może mieć zastosowania.

Wywiedziona przez powódkę apelacja podlega zatem oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na oddalenie apelacji w całości, strona skarżąca, jako strona przegrywająca postępowanie apelacyjne, w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., winna zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, tj. kwotę 900 zł, której wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).